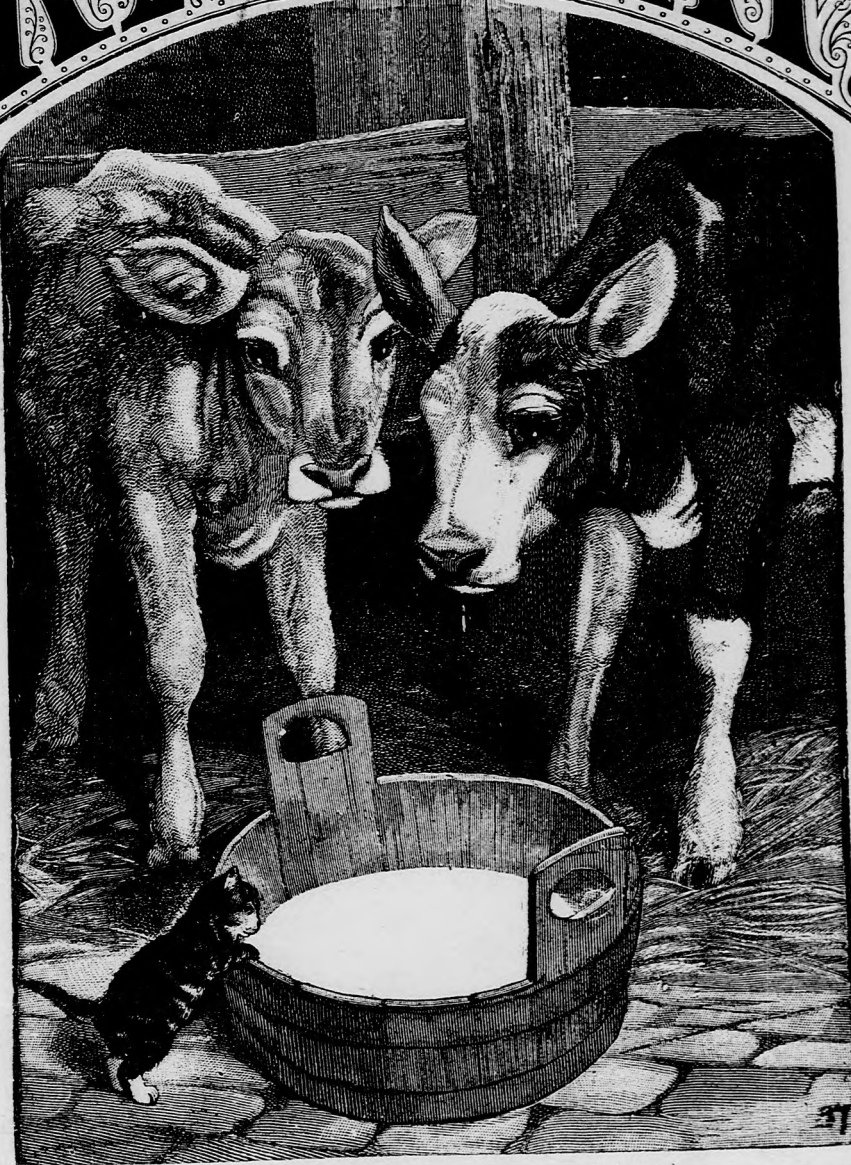

KIS HIRLAP

... BÁTTRAN KÖZELEDETT. (Lásd a 123. lapon.)

XXXVI. kötet, 8. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1889. február 24-én

AZ ÓDON HÁZ GYERMEKEI.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

BOKROS ur jó ideig maradt ott s mikor távozott, úgy látszott, mintha nagyon meg volna elégedve. Az apa pedig, mikor Piroska bement hozzá, így szólt:

— Tudod-e, kis lányom, miért járt itt Bokros ur?

— Jaj, csak nem akarja, hogy én visszamenjek hozzájuk? Nem megyek, ha még olyan fényes is a kastélyuk. Jobb nekem itthon.

— Ne félj semmitől, nem érted jött. Nem is adnák oda. Hanem a fiuk közül valamelyiknek csakugyan lesz dolga a szomszédban.

— Kinek? És miért? Megtudhatom én is, kedves apa?

— Meg. Nincs benne semmi titok. Ugy látszik, Bokros ur fia, a ti kedves Józsi pajtásotok, nem valami jeles diák. Atyja azt szeretné, hogy a szünet alatt is tanulgasson, gyakorolja magát, így majd jobban boldogul az iskolában. Azt kérte, hogy a fiúk közül valamelyik, jó fizetéssel, legyen pár hétig Józsinak afféle kis tanítója, a ki felügyel a lez-kéjére.

— Az csak Marcsi lehet, szólt élénken Piroska.

— Magam is azt hiszem. Bokros ur, úgy láttam, jobban szerette volna Lenczit, de azt nem engedhetem meg. Lenczi alkalmasint maga sem sokkal tud többet, mint Józsi; nem volna köszönet a dolgában. De Marcsinak ez nagyon való s én

már úgy félig-meddig bele egyeztem. Még haszna is lehet belőle, ha ezekkel a gazdag és jó emberekkel barátságot köt.

Piroska maga is örült ennek a dolognak s bizonyos volt benne, hogy Marcsi is örömmel fogadja.

Jó későre járt az idő, mikor a fiuk a halászatról haza tértek. Halat nem hoztak ugyan egy árva darabot sem, de azért mégis nagyon jó kedvök volt.

— Pompás mulatság volt, szólt Lenczi; kár, hogy haza siettél, Pirike. Eljött oda Józsi is és sokat neveltünk rajta, mert a halász-horoggal éppen oly nehezen boldogul, mint a latin nyelvtannal. Utoljára szerencsésen bele is ejtette a vízbe és bizonyosan oda veszett volna, ha oda nem jön Léczfalvi kapitány és ki nem menti.

— Léczfalvi kapitány! Hát az kicsoda? kérdé Piroska.

— Oh, nagyon kedves ember, felelé Jani.

— Jó barátja Lenczinek, tevé hozzá Dani.

— Igen, magyarázta Marcsi, jó barátom nekem is. Régebben vitéz katona volt, de aztán abba hagyta a vitézi pályát, mert jeles művész; pompásan rajzol s ide jött, mert ezen a mi szép tájékunkon sok hely van, melyet lerajzolhat.

— Nagyon örültem, hogy éppen találkozhattam Józsival. Mert a vörösvári kastélyt is szeretné lerajzolni s Józsi azt mondta, hogy atyja bizonyosan megengedi.

— De nem csak megengedi, hanem bizonyosan drága pénzen meg is veszi azt a képet, szólt Marcsi. Szeretném, ha a mi ócska házunkat is lerajzolná.

— Csakhogy nekünk nincs pénzünk, hogy ilyen jeles művésztől megvehessük a képet, jegyzé meg Jani.

— És ti honnan ismeritek?

— Itt a faluban találkoztunk vele néhányszor a fogadóban. Nagyon kedves, nyájas ember, minket nagyon megszeretett és egészen megbarátkoztunk. Egyszer talán meg is látogat.

Épen ekkor beszólt az apa, hogy Marczy menjen be hozzá, mert fontos beszélni valója van vele.

Piroska tudta, miről lesz szó, de Marczy nem tudta s haragos, gyanakvó pillantást vetett hugocskájára, hogy ez talán elmondta az esti kóborlást és titkos kilopózásokat.

— Pirike, talán bizony árulkodtál? mondá szemrehányólag.

— Nem árulkodtam, egy szót sem szóltam, felelé Piroska méltatlankodva. Hiszen azt mondtad, hogy magad fogsz mindent elbeszélni apának.

— Mondtam, persze hogy mondtam, de azóta jobban meggondoltam. Tanácskoztunk Lenczivel és az lett a vége, hogy nem mondhatom meg semmiképen. Oh, ne félj, azért én nem megyek többé oda a kártyás, mulató társaságba. Megmondtam Lenczinek, hogy nem megyek, mert beláttam, hogy ez nem nekem való. De Lenczi csábitott...

— Hiszen úgy is van...

— Ne fecsegi, te azt nem érted... nem úgy van, s én nem akarok kellemetlenséget okozni jó barátomnak, rokonunknak. Apánk még rosztat gondolna róla, pedig ártatlan mulatság az egész, ha ott kártyáztat, tekézzet. Most már tudod,

mért nem mondom el, hát te se fecsegi, mert különben vége köztünk a barátságának.

Ezt a tornáczon beszéltek, a hová Piroska kikísérte bátyját. Marczy aztán bement apához, Piroska pedig épen nem nagyon jó kedvében maradt kiint, mert nem szerette, hogy Marczy megváltoztatta szándékát és tovább is titkolózik az apa előtt.

— Szép, szép hogy nem akar többé Lenczivel tartani; de attól félek, hogy ha egyszer Lenczi nagyon akarja, megint csak rábeszéli.

Marczy sokáig volt bent az apánál. Ugyancsak meglepte a hir, hogy a szomszéd kastélyba kell menni afféle kis tanítónak Józsi mellé. Eleinte sehogysem tetszett neki ez a terv. Nagyon lenézte, fitymálta azt a gyöngye eszű Józsit, a kinek lehet sok pénze, nagy módja, de azért mégis csak utolsó a diákok közt. Nem érdemes azzal vesződni. De mikor aztán atyja megmagyarázta neki, hogy ők bizony szegények, hogy nagyon nehezen telik a sok költség és még az is megeshetik, hogy Marczy nem fog tovább iskolába járhatni, ha nem sikerül egy kis pénzt keresni, Bokrosék pedig busásan fognak fizetni, — no, akkor Marczy mindjárt a régi komoly és okos fiú lett és örömmel bele egyezett mindenbe.

Lenczi, Jani és Dani ezalatt kint a kertben jártak-keltek és találgatták, ugyan miről beszélgetnek Marczy és az apa oly sokáig. Százfélét találgattak s Piroska, a ki tudta az igazat, nagyokat nevetett, mikor valami nagyon is furcsát gondoltak ki; de nem árulta el a dol-

got. Mikor Marcsi végre előkerült és elmondta, hogy a kastélyba fog menni és olyan tanítóforma lesz Józsi mellett, a fiuk eleinte nem akarták elhinni; mikor pedig látták, hogy csakugyan komoly a beszéd, roppant hahotára fakadtak.

— Jaj, de fura lesz az! mondá Lenczi. Az az együgyű Józsi milyen pompásan fog aludni, mialatt Marcsi a latin nyelvtant magyarázza neki! No, az gyönyörű tanulás lesz.

— Tudod mit, Marcsi? ingerkedett Jani. Fogadj meg engem segéd-tanítónak, majd én mindig hátba ütöm Józsit, mikor nem figyel és megeszem az ozsonnáját, mikor bőjtire itéled.

Marczinak volt annyi esze, hogy nem haragudott meg a tréféért, hanem inkább maga is nevetett. De azért komolyan gondolkozott új feladatáról s egész nap leginkább ez forgott a fejében. És Piroska úgy látta, hogy Marcziról elragadt a komolykodás a többiekre is, különösen Lenczire, a ki este felé már nem csak komoly, hanem szinte kedvetlen volt. Ez feltűnt Piroskának, de nem igen fürkészte az okát. De ha nem fürkészte is, mihamar megtudta.

Amint este lefeküdtek s csönd lett a házban, Piroska épen békességesen el-

aludni készült, mikor kopogás hallatszott az ajtón s Marcsi lépett be. Gyertya már nem égett a szobában, de a holdfénynél is leolvasta Piroska a bátyja arczáról, hogy nem valami kellemes dologról akar szólni.

— Pirike, nem alszol, ugy-e? kérdé suttogva.

— Nem. Kivánsz valamit?

— De nagyon! Még pedig igen fontos és sürgetős, amit kívánok. Mondd csak,

Pirike ugy-e, nálad van most pénz?

Ez meglepő kérdés volt s Piroska nem mondhatta rá, hogy nincs nála pénz, mert hát csakugyan volt. Mikor az öreg dadától átvette a gazdaszonykodást, átvette azt a kevés pénzt is, melyet az apa minden vasárnap kiadott

az egy heti apró költségekre. Nagyon szűkön volt kiszabva s a dada pontosan megmagyarázta, mire mennyit szabad költeni, hogy a pénz kitartson vasárnapig. Mert addig nem szabad apától pénzt kérni se husra, se sóra. Piroska gazdálkodott is pontosan, tehát még volt pénze. Aztán volt neki magának is egy pár megtakarított tizeskéje, huszaskája. Ha mind össze szedi, kikerül egy pár forintocska, ha nem is sok. De hát mért kérdi ezt Marcsi? Csodálkozva nézett rá. Marcsi jól látta.

... BELE A JÓ TEJECSKÉBE.

(Lásd a 123. lapon.)

— Oh, nem nekem magamnak van rá szükségem, sietett megmagyarázni. Lenczin szeretnék segíteni, de csak úgy lehet, ha te is segísz. Lásd, addig beszéltem a lelkére, hogy most már ő is abba akarja hagyni ezt az esti mulatságot... azt mondja, eddig sem járt volna oda a kávéháza tekézni, kártyázni, ha tudta volna, hogy apánknak ez nem lesz kedvére.

— Már hogyan tudta volna! Hiszen akkor nem lopóztatok volna ki titokban, véle Piroska.

— Azt mondja Lenczi, ezt csak azért kellett tennünk, hogy föl ne zavarjunk titeket az álmotokból. No de mindegy, most már vége lesz, most már ő sem megy többé.

— No, ezt már szeretem. Így hát rendben vagyunk.

— Dehogyan vagyunk! Az a baj, hogy nem vagyunk... az az Lenczi nincs rendben. Nagyon kellemetlen história, de hát megesett, most már segíteni kell a bajon.

— Egy csöppet sem értem. Miféle bajon?

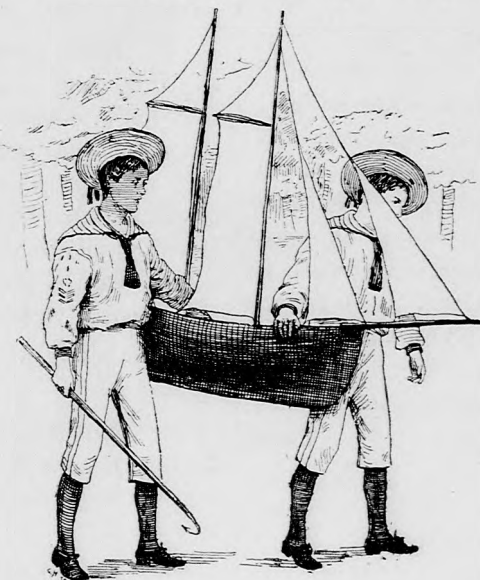
— Hát tudod, úgy volt az, hogy Lenczi eleinte csak tekézett, de tegnap egy vig társaság kártyával mulatott s

maguk közé vették Lenczit is. Oh, Lenczi nagyon jól tud kártyázni is. Csak-hogy nem volt szerencséje... aztán ott volt Léczfalvi kapitány, az még jobban tud kártyázni, aztán roppant szerencséje is volt és a vége az lett, hogy Lenczi sokat vesztett, adóssága van, már pedig az ilyen adósságot meg kell fizetni mert az nagy csufság, ha valaki játszik és nem fizeti meg, amit vesztett.

— De hiszen ez borzasztó! szólt Piroska szörnyűködve. Hát hogy juthat Lenczinek eszébe, hogy felnőtt emberekkel játszó, mikor neki nincs pénze!

— Roszul tette, persze hogy roszul tette, én is mondtam neki. De hát ő sok mindenfélét szokott tenni, ami nekünk nem szabad, ő pedig azt hiszi hogy neki szabad. Tu-

dod, nem is csodálom. Elbeszélte nekem, hogyan él ő az apjánál... az nagyon furcsa... jóformán sehol sincs otthonuk, örökké bolyongnak egyik helyről a másikra, néha alig van betevő falatjok, máskor meg az apja sok pénzt nyer kártyajátékon s olyankor vigan élnek... és ő mindig ott van, a hol az apja, mindenféle társaságban. Szegény

...KIVITTÉK A HAJÓCSKÁT.

(Lásd a 122. lapon.)

fiu! Nagyon szomorú volt ma este, igazán megsajnáltam... azt mondta, hogy ő is másféle volna, ha olyan kedves, nyugodalmos hajléka volna, mint itt a miénk. Nem panaszkodott az apjára, de én megis azt sejttem, hogy az ő apja nem olyan, mint a mi kedves jó apánk, anyja pedig nincs.

— Oh, igazán sajnálom én is! mondá Piroska részvétellel.

— Lásd, ugy vagyok én is. Azért gondoltam, hogy ki kell őt segítenünk a bajból. Apánkoz nem akar fordulni, mert azt hiszi hogy apa már most sem igen szereti és nem bizik benne... ha ezt a dolgot megtudná, még rosszabbakat gondolna róla. De mi segíthetünk rajta. Én össze szedtem pénzecskémeket; ha te is ide adnád, ami nálad van, azzal Lenczi rendbe hozná a dolgát és akkor többé nem volna semmi baj.

Piroska fölkel és előhozta minden pénzecskéjét, a magáét is, meg azt is, ami a háztartásra kellett.

— Ez az egész... de hát hogy adjam ezt mind oda? Holnap fizetni kell a mézárósnak... meg a tejes asszonyoknak... vasárnapig még három nap van, addig apától nem szabad pénzt kérnem. De aztán ennyi pénzre nem is lehet Lenczinek szüksége, ugy-e?

— Mindjárt megolvastam.

Megolvasta, hát biz az nem volt valami sok. Lenczi nem mondta ugyan meg pontosan, mennyi pénzre van szüksége, de Marcsi úgy sejtette, hogy ez mindössze sem lesz talán elég.

— Várj csak, mindjárt megkérdelem tőle.

Elsietett, magával vive a pénzt is. Piroska nagyon nem szerette ezt az egész dolgot és olyan valamit érzett, mintha nem jól cselekedett volna. De még biztatta magát, hogy mindjárt visszajön Marcsi és vissza hozza a pénznek legalább is a felét, akkor nem lesz baj, jut holnapra ebédre való.

Marcsi vissza is tért nem sokára, csak hogy a pénz nélkül.

— Nem egészen elég, Pirike, de mégis valahogy majd csak rendbe hozza ennyivel a dolgát. Láttad volna csak, mennyire örült, milyen hálásan köszönte meg, hogy segítettél rajta! Majd maga megköszöni. Mindjárt korán reggel elmegy és kifizeti adósságait, aztán vége lesz ennek a veszedelmes mulatságnak, itthon vigan fogunk játszani.

— De min veszek holnapra sültet apácskának?

— Majd kitalálunk valami módot. Ne félj, minden rendben lesz. A fő az, hogy szegény Lenczit kimentettük a zavarból.

Épen ekkor valami zörej hallatszott kívülről. Mind a ketten figyeltek és össze néztek. Mintha ajtók nyíltak és csukódtak volna... ki mehet el a házból ilyen későn? Piroskának rossz sejtelme támadt. De még Marczinak is, ki haragos felkiáltással sietett az ablakhoz. És a hold fényénél jól látta, amint Lenczi gyors léptekkel sietett kifelé s eltűnt a községbe vezető uton.

(Folytatása következik.)

BÉKESZERZŐ ANIKO.

(Képpel a 120. lapon)

KERT ajtajában levett kalappal állt az öreg Gáspár és hallgatta az ura parancsát.

— Nézze Gáspár, amott a kert sarkában a fák alatt nagyon megnőtt a fű, kaszálja le, szedje össze és vigye a pajtába, jó lesz a csikóknak. Aztán jöjjön ki a gyümölcsösbe, ott dolgunk lesz.

— Igenis, értem.

És ment mindjárt a dolgára, ígérve, hogy egy óra múlva már ott lesz a másik kertben, a hol az ura várni fogja.

Nem messze állt Béla és hallotta, mit beszél atyja a vén Gáspárral. Egészen közel nem ment, mert nem élt jó barátságban az öreggel. Ez mint afféle régi hű eseléd, nem sokat czerimóniázott Béla urfival, a ki szeretett a ház mögötti szép kis kertben mindenféle garázdaságokat elkövetni. Ez a kert pedig a vén Gáspár gondjaira volt bízva és így örökös volt köztük a háborúság, csak hogy legtöbbször Béla adta meg az árát, mert az öreg Gáspár, ha maga már nem birt vele, panaszsra ment az apához s Béla büntetést kapott.

Egyszerre eszébe jutott valami Bélának.

— No most kifogok az öregem. Becsukom a kert ajtaját, nem fog kimehetni, mig ki nem eresztem. Majd fog boszankodni, de addig nem eresztem ki, a mig mindent meg nem ígér, amit én akarok.

S amit kitervelt, azt meg is tette. Mikor az öreg Gáspár, hátán nagy ponyvába kötve fűvet, odaért a kert ajtajához,

csukva találta, s a rácson át látta, hogy Béla nagyot kaczagva épen kiszaladt az udvarról. Mindjárt tudta, hányadán van. Mérgesen utána kiáltott:

— Tüstént jöjjön vissza és rögtön nyissa ki!

De Béla ezt már nem hallotta, nem is akarta hallani.

— Megvárakoztatom egy kicsit. Hadd bosszankodjék.

Valami nagyon sokáig nem akarta megvárakoztatni. De hát a csinyek nem mindig úgy sikerülnek, a mint kifőzik. Béla, hogy kifutott a kapun, találkozott egy pajtásával, ki egyik kezében horoggal, a másikban arra való csalétekkel a füzes felé indult halászni.

— Ott a patakban most nagyon sok a hal, mondá. Tegnap is hetet fogtam, még pedig csupa nagyot.

Már ezt váltig szerette volna látni Béla és egy kicsit meg is próbálni. Pajtása pedig szívesen hívta.

— Majd neked is engedem tartani a horgot, talán szerencsénk lesz.

— Sokáig nem maradhatok... no, de egy kis félóráig van időm.

El is mentek a jó messzi patakhoz s egy nagy fűz alatt letelepedve, hozzá fogtak a halászhoz. Az pedig csöndes, lassu mesterség, mert biz' a halak nem mindig haragnak rögtön bele a csalétekbe. A halásznak türelmesnek kell lennie, mert különben üres kézzel tér haza. Béla pedig nem akart üres kézzel haza térni, sőt, az igazat megvallva, eszébe sem jutott többé, hogy haza kellene mennie, mert a kertajtó kulcsa a zsebében van, az öreg Gáspár nem jöhet ki. De hogy is jut-

hatott volna ez eszébe, mikor egy halat már majd megfogott, csak hogy kissé korán rántotta ki a horgot, hát mégsem fogta meg. Azután pajtása fogott kettőt, most meg ismét rajta a sor. Addig pedig nem mozdul, míg halat nem fog, még ha estig tart is.

Otthon azonban az öreg Gáspár nem várhatott estig. Egy kis óra multával elkészült a dolgával, össze szedte a lekaszált fűvet egy nagy ponyvába és megindult. Az ajtónál azonban meg kellett állnia, mert az még mindig be volt csukva s a kulcs is eltűnt.

Rettentő haragra lobbant az öreg.

— Ez már még is sok. De már ezt nem viszi el szárazon ifuracs-kám! Ugy bemártom a nagyságos urnál, hogy egy esztendeig is megemlegeti.

Épen arra sétált Anikó, ki az udvaron galambjait etette.

— No, mi a baj Gáspár bátyó? Mit dühösködik annyira?

Mihamar megtudta s megértette az egészset. Látta, hogy Béla csakugyan nagyon gonosz csinyt követett el, mert az apa várni fogja Gáspárt. Ebből baj lesz. De hát egy kicsit Gáspár is az oka, miért

olyan türelmetlen a kissé pajkos fiuval szemben, ki most bizonyosan boszút akar állani. A jó testvér gondolt valamit.

— Megálljon csak, Gáspár, én kiszabadítom magát.

— Már hogy tehetné azt, mikor nincs kulcs?

— Nagyon könnyen. Hiszen a házból is nyílik ajtó a kertbe, keresztül jöhet a szobákon. Majd kinyitom az üvegajtót.

— Igaz a! Hát csak siessünk.

— De nem addig van ám az, Gáspár. Én feltélt szabok.

— No ugyan mi lehetne az?

— Nem sok az egész. Először is, nem szól erről a dologról semmit apának.

— Hm... pedig megérdemelné az ifuracska. No de legyen, nem szólok.

— És másodszor nem lesz olyan

akadékoskodó Bélával, még ha néha egy kis galibát csinál is az a szeleburdi fiu. Nem teszi gonoszásából, csak pajzanságból.

— Jól van no. A kisasszonykám kedvéért ezt is megígérem.

— Így már jól van. Kerüljön a ház felé, majd kieresztem.

Annikó maga nyitotta ki a kertbe nyíló ajtót (Lásd a képet ezen a lapon.) s

... KINYITOTTA AZ AJTÓT.

az öreg Gáspár a nagy batyujával szerencsésen odább mehetett.

Most Bélára várt Anikó. De ugyan csak sokáig kellett várnia, már jóformán esteledett, mikor Béla lélekszakadva futott haza egyenesen a kertajtónak.

— Oda hiába szaladsz, az öreg Gáspár nincs már ott, szólt igen komolyan Anikó.

— Nincs ott? Hát ugyan hol volna?

— Majd megtudod. De mit gondolsz, mi lesz, ha apácska megtudja, mit tettél?

Béla szinte belesápadt az ijedségbe.

— Oh... én csak egy kicsit meg akartam tréfálni... de megkéstem... Jaj... mi lesz most!

— No, én talán megszabadítalak a kemény büntetéstől. De feltételt szabok.

— Oh, mindent megteszek....

— Tehát az első feltétel az, hogy többé nem fogod ezt a mi hü emberünket

boszantani, nem fogsz a kertben többé garázdálkodni.

— Jól van... ígérem és meglásd, meg is tartom.

— Másodszor, mihelyt az öreg Gáspár haza jön, hozzá mégy és bocsánatot kérsz tőle, aztán jó barátságban maradtok.

— Megpróbálom, rajtam nem fog mulni, csak ő is akarja.

— Az az én gondom. Ha beváltod szavadat, nem lesz semmi bajod.

Béla pontosan beváltotta a szavát és csakugyan azt tapasztalta, hogy csinye ezuttal büntetlen maradt. Csak később, sok idő múlva tudta meg, miként történt ez igazán. De már

ELSŐ LÉPÉS. (Lásd a 122. lapon.)

akkor rég a legjobb barátságban élt az öreg Gáspárral, együtt dolgoztak a kertben, sokat tanult a tapasztalt öreg kertésztől. Anikó iránt pedig hálás volt.

— Igazi jó testvér voltál, hibámat jóra fordítottad s békét és örömet szerezteél nekem boszuság és háboruság helyett.

ELSŐ LÉPÉS.

(Képpel a 121. lapon.)

ALL a baba, áll —
 Jár a baba már!
 Nagymamától kismamáig —
 Három lépés csak idáig.
 Bizsegj hát a közelembé,
 Hadd kapjalak az ölembé!

HAJÓS VESZEDELEM.

(Képpel a 117. lapon.)

SOKAT olvastak Endre és Lajos azokról az érdekes kalandokról, melyeken Robinson keresztül vergődött. Nagyon tetszett az nekik s maguk is szerettek volna afféle tengeri kalandokra vállalkozni.

Szerettek volna, de egy nagy bökkenő volt a dologban. Még pedig az, hogy itt laktak a szép Magyarország kellő közepén, a hol van puszta, van hegy, van folyó is, de bizony tenger nincs. Már pedig szárazon nem lehet tengeren járni.

De ha már valósággal nem mehettek, hát legalább el akarták játszani. Ezt pedig annál inkább teheték, mert addig beszéltek erről a játékról a nagyapának, míg ez vett nekik ajándékba egy szép kis hajót, mely gyönyörűen uszott a vizen. Megpróbálták mindjárt a kádban. Csak hogy ez nagyon szűk tenger volt, ott nem lehetett igazán hajózáni.

— Kivisszük a Dunára, ott majd usztathatjuk, mondá Endre.

— De hátha eluszik? aggódék Lajos.

— Ne félj semmit. Visszük a kampós botot is, azzal huzogatjuk.

Kivitték a kedves hajócskát (Lásd a képet a 117. lapon.) és kedvökre folytatták a mulatságos játékot a sekélyvizű parton.

A hajócska pompásan uszott. Egy nagy kő, mely a vízből kiállott, volt a Robinson szigete s a kampós bottal tartva a hajócskát, épen elusztathatták a szigetig meg vissza. Azaz csak Endre usztatgatta, Lajosnak pedig a nézés maradt. Nézni pedig nem igen mulatságos, mikor más mulat. Lajos is beleúnt végre és kívánta, hogy most már ő usztatgassa a hajót. De Endre még nem akarta engedni.

— Én találtam ki a kampós botot, engem illet az elsőség.

— De a hajócska az enyém is.

— Meg az enyém. Majd adom, ha akarom.

— No persze! Most adod mindjárt, mert én most akarom.

És gyönyörűségesen össze pöröltek. Mivel pedig Endre nem tágitott, hát Lajos erővel ki akarta csavarni a kezéből a kampós botot. Csakhogy Endre erősen fogta és nagy dulakodás lett belőle. Ott hemperegtek a földön s nagy sokára végre is Endre maradt a győztes, sietett, hogy újra usztatgassa a hajócskát.

Az ám! Csakhogy a hajócska nem várt reá. Mikor senki és semmi sem tartotta, hát uszott szépen lassan lefelé a vízzel, mindig beljebb és mikor a pörös testvérek keresték, már messze bent uszott a folyó közepén, aztán el is tűnt. . . talán felfordította egy hullámcsapás, vagy talán leuszott a Fekete-tengerig. Látni soha sem látta többé senki.

Endre és Lajos elbusulva néztek egymásra. Aztán szólanul, szégyenkezve ballagtak haza s otthon el sem titkolhatták, hová lett a hajócska.

A nagyapa vállat vont, haragosan nézett, aztán elfordult. De megértették s Endre így szólt:

— Tudod mit, Lajos? Máskor ne pörösködjünk, hanem egyezzünk meg testvérileg, akkor bizonyosan nem fog ilyen kár és szégyen érní.

A PÓRUL JÁRT CZICZA.

(Képpel a czimlapon és a 116. lapon.)

Egész kis sajtár jóféle tejeckével indult meg a Terka szolgáló a konyhából. A küszöb előtt ott dorombolt a czicza és rögtön megérezte.

— Ahá, most kapok jó tejeckét. Ez pompás lesz.

De bizony nem kapott. Terka odább indult a tejeckével.

— Ohó, itt valami tévedés van. Talán nem vett észre, gondolá a czicza.

Utána iramodott tehát és hangos nyávogással figyelmeztette, hogy itt van már, a kinek az a jó tejecke kellene. De mekkorát bámult és boszankodott, mikor Terka nevetve mondá:

— Hiába nyafogsz, cziczus, ez nem a te számodra való.

— Hát nem borzasztó ez? Hát ugyan kinek a számára volna inkább való? Az lehetetlen, hogy más inkább kapja.

— Ezt már látnom kell, ezt az igazságtalanságot nem tűrhetem el. Meg kell tudnom, kinek viszi.

Könnyen megtudhatta, mert a szolgáló egyenesen az istálló egyik külön része felé ment, a hol két fiatal kis borju állt. Azok elébe töltötte ki egy dézsába a a tejet. Az ajtó nyitva maradt, a czicza besétálhatott mindent látott.

— Jó hogy ide jöttem, gondolá. Most már csak azért is kapok a tejeckéből.

És a mint a szolgáló távozott, a czicza nagy bátran közeledett a tejes dézsához. (Lásd a képet a czimlapon.) Az oktondi kis boczik meghökkenve hátráltak és bámultak rá. A czicza pedig neki kapaszkodott a dézsának, úgy hogy még a boczik is kitalálhatták, mit akar. Egyikök végre megszólalt:

— Hé! Te izé... micsoda... az nem a tied, az a mi tejeckénk!

— Jut nektek is, csak előbb én kiviszem a porciómat.

— Csakhogy mi nem adjuk. Magunknak sem sok.

— Adjátok, nem adjátok, azt én nem kérdem. És ha közel mertek jönni, úgy megkarmolom az orrotokat, hogy egy héttig nem dugjátok a tejbe.

A boczik nagyon szerették a maguk kedves orrát és nem mertek közeledni. Nagy busan nézték tehát, hogy a torkos czicza mint kapaszkodik fel a dézsa oldalára és mint fogja mindjárt az orruk elől behabzsolni a jó tejeckét.

Biz azt a czicza csakugyan így akarta. De kissé nehéz volt a dolog. A tejecke mélyen volt a dézsa fenekén, nem birta jól elérni. Egészen föl kellett kapaszkodni a dézsa hegyibe, de ott nem tudott állani s amint onnan nyujtogatta le a fejét, egyszerűen csak zsupsz!... lepottyant, bele a jó tejeckébe. (Lásd a képet a 116. lapon.) Most már bőven volt része benne, csak hogy nem úgy, mint kívánta, mert a szőre kapott tejes fűrdőt, a szeme is tele volt vele s a zuhanástól úgy megijedt a torkos czicza, hogy eszébe sem jutott csak egyet is nyelni, hanem esze nélkül kapaszkodni ki és lucskosan, szégyenkezve futott el, hogy ne is lássák a boczik, a kik előtt úgy hetvenkedett. A két boczi kárörvendve nézett utána.

— Lám, ármányos cziczája, hogy megjártad! A ki másnak tör kárára, legtöbbször maga vallja legnagyobb kárát!

SZÓREJTVÉNY.

Van 2 á, 4 k, 4 m, 1 n, 5 o, 2 ö, 3 r, 2 s, 1 z, 1 zs.

Ezeket a betűket úgy kell elhelyezni, hogy a középső függélyes és vízszintes sor keresztet alkotva, Magyarország egy erős várának nevét adja.

Az 1-ső sor egy betű, a 2-ik hasznos növény, a 3-ik egy újabb híres török vitéz neve, a 4-ik az említett vár, az 5-ik egy magyarországi folyó, a 6-ik hasznos házi állat, a 7-ik megint csak egy betű.

DULAKODÁS.

Milyen zajjal, erős gar-
ral,
Vitézkedő nagy harag-
gal
Csap a két tábor egy-
másra
Rettentő dulakodásra!
Nem is egy birkózik
egygyel,
Hanem sereg a sereggel.
Tarkák és fehérek
hadja —
Magát az egyik sem
hagyja.

Inog a harcznak esélye,
Növekedik a veszélye...

Jaj!... Nekem is két testvérem
Szorít, feszül ott nagy hévben.

Pista, Bandi!... Ó, csak vért ne!
Két bátyám, az Istenért ne!
Hullajtsatok verejtéket...
Elég dicsőség ez néktek!

HÁROM VERÉB KALANDJAI.

— Madármese. —

(Vége.)

EZ ALATT Csirip, a második, egyál-
talában nem is távozott messzire.
Megindult ugyan, de mihamar
megröstellte a fáradságot.

— No bizony! Minek menjek mesz-
szire? Sokkal jobb itt a ház körül. A ba-
romfi-udvaron bőven van elhullatott mag,
ott kényelmesen csipegethetek. A sok
röpkedéstől még lesoványodnám.

— Az pedig nem ártana, mert akkor
fürgébb és ügyesebb lennél, szólalt meg
egy épen arra suhanó fecske.

— Oh, ezt csak azért mondd, mert
irigyled, hogy olyan szép kövérré hiztam.

— Azzal biz én keveset törődöm. De

a czicza mindenesetre szereti a kövér és
lusta verebet, az neki kedves peccsenyéje,
könnyen zsákmányul ejti.

— Jaj! Az már baj volna, szepegett
Csirip. Gondolod, hogy itt közel ólálko-
dik az a veszedelmes rabló?

Az valóban csakugyan közel volt és
óvatosan kuszott épen Csirip felé, a ki
lustaságában még csak körül sem nézett.
Már nagyott szökkent a ravasz macska
és rögtön vége is lett volna Csiripnek, de
a jószivü fecske a magasból még idején
intette:

— Hamar röppenj fel! Már ugrik
rád a macska.

Csirip rémulten felröppent és csak a
farka tollából maradt néhány darab a
macska karmai közt. Ugy megijedt Csi-

rip, hog
udvarh
a hol m
lálkozni
olyan b
ilyen ve

Eg
harmad
darabig
napsugá
valahol
tán meg
ten röpk
dalmas
sietett,

Biz
hogy se
madárk
alig pel
nül terü
hogy v
meg. Si
nézte h
morkod
merte z
végre m

mi tört
Bizonyo
madta r

hajtá a
oda járt
varju rá
kedves
mikor o
esetten
ditani fi
is ereszt

rip, hogy közel se mert többé menni az udvarhoz, hanem oda szállt arra a fára, a hol majd visszatérő testvéreivel fog találkozni. Azok talán majd hoznak hirt olyan boldogabb vidékről, a hol nem kell ilyen veszedelmektől tartani.

Egészen másféle kalandjai voltak a harmadik testvérnek, Sipikének. Ez jó darabig vidáman röpködött, fürdött a napsugárban, mellesleg csipegetett is, ha valahol valami harapni valót talált, aztán megint odább szállt. Amint egy ligeten röpködött, egy bokor alól fájdalmas csicsérgést hallott. Mindjárt oda sietett, hogy megtudja, mi baj van ott.

Biz ott nagy baj volt, olyan nagy, hogy segíteni sem lehetett rajta. Egy kis madárka busult ott nagy keservesen az alig pelyhedző kis fia fölött, aki élettelelenül terült el a földön. Véres volt, látszott, hogy valami kegyetlen ellenség ölte meg. Sipike meghiúsult, elszomorodva nézte hol a szegény áldozatot, hol a szomorkodó anyamadarat. Sokáig nem is merte zavarni a bus madár fájdalmát, de végre mégis megszólalt:

— Oh, mily borzasztó eset ez! Ugyan mi történhetett a szegény kicsikével? Bizonyosan valami gonosz ellenség támadta meg.

— Eltaláltad, kedves jó idegen! sohajta a madármama. Mialatt mi öregek oda jártunk élelmet keresni, egy álnok varju rátört a fészünkre és elrabolta kedves kicsikénket. Épen haza tértünk, mikor odább akart állni vele. Kétségbe esetten utját álltuk, meg akartuk szabadítani fiacskánkat, — a gonosz rabló el is eresztette, de hajh, mi haszna! Már

megölte s szegény kicsikénk halva zuhant a földre.

Aztán elmondta, milyen kedves, okos, engedelmes volt a kicsike, milyen örömtelt benne. Szendike pedig könyezve s részvétellel hallgatta s ez oly jól esett a szegény bus madárkának, hogy egy kicsit, persze csak egy kicsit, mintha könnyebben viselte volna szomorúságát.

— Oh, oly jól esett, hogy kipanaszoltam magamat valaki előtt, aki részvétellel hallgat, mondá. Te jó madárka vagy, kedves idegen, kívánom, hogy boldogan élj teljes életedben.

Elbucusztak és Sipike odább röpködött. Nagyon örvendett, hogy azt a szomorkodó madárkát kissé megvigasztalhatta. Maga is elszomorodott egy kissé, de lassanként visszatért a jó kedve, kivált mikor olyan valamit pillantott meg, ami épen nagyon inyére volt.

Egy szép házhoz ért tudni illik s egyik ablak előtt a párkányon sok jó morzsát pillantott meg.

— Mintha csak az én számomra szórták volna oda, gondolá. Megpróbálom, hátha engednek egy pár morzsát fölcsipkednem.

Egy nő ült ott az ablak mögött.

— Seba, gondolá Sipike. Ha nem nekem szánta, majd elhesseget, akkor odább megyek.

De az a nő ott a zárt ablak mögött nem mozdult, hagyta, hogy Sipike kedvére lakmározzon. Tette is és nagy jó kedvében meg nem állhatta, hogy vigan ne csiripeljen. A nő pedig fölvidulva megszólalt:

— Szedegecsd csak, kedves kis madárka, nektek szántam. Bár csak több is

jönne... legalább itt lássalak, halljalak, ti kedves kis szárnyasok, ha már nem mehetek ki a szabadba hozzátok, mint más boldog egészséges emberek. Csak csiripelj, jó kis madárka, ugy szeretlek hallgatni.

— Ha csak az kell, azzal szívesen szolgálok ilyen jó lakomáért, gondolá Sipike. Illik is, hogy megköszönjem.

Jó ideig lakomázott. Mikor végre megelegette, még egy nagyot csiripolt, aztán odább röppent. Nem röpült meszszi- szíre, mikor egyszerre éktelen zsvajt hallott. Hamarjában nem is tudta, mi lehet az, de amint oda pillantott, látta, hogy vagy tíz veréb roppantul czivakodik és marakodik, még pedig egy kis kövér bogár miatt. Egyik sem akarta a másiknak engedni a jó falatot. Pedig hát olyan kicsiny volt, hogy csak egyé lehetett.

— Ejnye, kedves atyámfia, ugyan már hogy tudtok egy olyan kis falatért akkora háboruságot indítani! szólt Sipike.

— Micsoda! Hát hogy ne csinálnánk háboruságot! kiálták mind összevissza. Nem olyan bőven akad ám a jó falat.

— Dehogy nem! Amott az ablakon annyi jó morzsa van, hogy mindnyájan jól lakhattok.

— Oh, értjük! Szeretnéd ha odább állnánk és neked hagynánk a jó falatot.

— Ej, de csunya gyanakvó népség vagytok. Nekem bizony nem kell a ti hitvány kis prédátok, mert én torkig laktam.

— No hát akkor nem is maradt ott egy árva morzsa sem. Csak bolonddá akarsz tenni.

Sipikét bántotta ez a gyanusítás, de mégsem hagyta annyiban.

— Ha nem hiszitek, mindjárt hozok nektek egy nagy darabot.

Elröppent és néhány pillanat alatt visszatért csőrében egy nagy falattal.

— Ime, ezt hoztam mutatóba. Ezt nektek adom, de oly feltétellel, hogy azt a kövér bogárkát odaengeditek a legfiatalabbiknak. Akkor elvezetlek arra a jó helyre, a hol mindnyájatoknak jut bőven eleség.

A pörös atyafiak nem sokáig gondolkoztak, mert belátták, hogy itt a kis bogárpréda csak egyiküké lehet. Oda engedték tehát a legfiatalabb társuknak aztán mindnyájan követték Sipikét, ki csakugyan jó helyre vezette el őket. Lakmároztak kedvökre s mikor mindent fölcsipkedtek vigan repültek odább. De előbb még megköszönték Sipikének, hogy békességet csinált köztök és jó lakomához juttatta mindnyájukat.

A jó kis Sipike is nagyon meg volt elégedve s mivel már későre járt az idő, ő is hazatért. Begyes és Csirip már otthon várták, még pedig nagyon rosz kedvvel.

— Bajos lesz megélnünk, nagyon bajos, szólt Begyes. Igen veszedelmes világ van odakint. Mindenfelé rettenetes szörnyetegek leskelődnek. Én nem félek, én ma is legyőztem egy rettenes mókust és egy óriási vadgalambot... tudom, megemlegetik. De ti nem tudnátok megbirkózni velök. Azért legjobb lesz, ha itt maradunk.

— Jaj, itt nem maradhatunk, itt van az a borzasztó macska! szólt Csirip.

E

veszede
jó dol
nagyon

E

jén meg

—

denütt,

miképer

kem a

venkede

legyőzt

volna,

hozzá i

tétlensé

talta, h

vult üg

világ n

látjátok

világ.

Be

Csirip

pike pé

élnék.

koztok

UT

A

5-dik sz

utólag be

Mariska,

Margit,

gyes és

Margit és

luska, Cs

rovits G

Teutschl

Margit.

F

Dá

a nevede

Erre Sipike csodálkozva mondá:

— Nem értem, mit találtak olyan veszedelmesnek. Nekem mindenfelé csak jó dolgom volt, a merre én jártam, nagyon kellemes a világ.

Ekkor egy vén holló fönt a fa tetején megszólalt:

— Egyformán szép a világ mindenütt, csak attól függ a boldogulás, ki miképen viselkedik benne. Meghozták nekem a hirt, mit miveltetek. Begyes hetvenkedett, de olyanokra akadt, a kik legyőzték, pedig semmi baja sem lett volna, ha megmarad szerénynek, mint hozzá illik. Csirip azt hitte, hogy lusta tétlenséggel is lehet boldogulni, de tapasztalta, hogy ezzel bajba jut. Csak Sipike volt ügyes, szíves és neki mindenütt szép világ nyílt. Kövessétek a példáját s meglátjátok, nektek is szép és kellemes lesz a világ.

Begyes lemondott a hetvenkedésről, Csirip a lustaságról s követték a Sipike példáját. Azóta vigan és elégedetten élnek. Maguk is ezt vallják. Ha találkoztok velök, akár meg is kérdezhetitek.

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« XXXVI. kötet 4-dik és 5-dik számában közölt rejtvény megfejtését utólag beküldték: Polgár Bella és Lajos, Hütter Mariska, Messer Rezső, Mailáth Paula, Szilágyi Margit, Gál Lajos, Kuzma Lujza, Seidner Frigyes és Dezső, Vasvári Ernő, Oesterreicher Margit és Miczi, Scholtz Tivadar, Pfeiffer Gyuliska, Csörgő Lenke, Ilon, Bandi és Gabi, Buzarovits Gusztika, Sessler Gyula, Manhold Jenő, Teutschl Elemér, Hámberk Rózika, Posztóczky Margit.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Dáll (v. Düll?) Ágnes. Oly kurtán irtad a nevedet, hogy kétségben vagyok: á-e vagy ú?

A rejtvényed nagyon is könnyű. — **Kohányi Rosa.** Bizonyára érdemelt öröm volt az, amelyben részesültél. — **Hertzka testvérek.** Mi okom volna a haragra, ha az én kis olvasóim közül bármelyik fordul hozzám levéllel? De ha már azt *hiszitek*, hogy megharagszom: miért irtok még is? »Árpád« nem rég, a »rák« csak a multkor szerepelt. Ujabbat. — **Kemény Honka.** Soraid, mint fölépülésed jelei, örömemre szolgáltak. — **R. A.** Hiszen a sajtó-hibák dolgában igaza van; de voltaképen nem ezekről volt szó, hanem arról, hogy ön csodálkozott rajta: a Cs. testvérek miképen fejthettek meg egy hiányos rejtvényt? — **Würtzler Hona.** Hat éveske gyermektől jobb írást nem kívánhatok. Majd megerősödik a te kis kezed, s aztán biztosabban veted a betűt. — **Csizmanczay Elek, Blasberger Győző.** Leveleteik különösen találkoznak abban a pontban, hogy panaszkodva említik: mindegyőtök korán kél fel a lecke-tanulás végett, de még egyőtök sem lelt aranyat. Hát a megtanult lecke nem ér aranyat? — **Büchler Béla.** Alkalom adtán a kis adoma meg fog jelenni. — **Fabián Miklós.** Már a bölcs mondá, hogy a szorgalom önmagában leli jutalmát. — **Takács Alice.** Ügyes szerkezet és verselés. Csak a 7. 4. 8-as sort nem értem: »Okoz ilyet halál — Más bogáron talál.« Tört a bogáron hogy találnék. Általában kényszeredett sor. Váltsd ki ujjbal s az egészet dolgozd át. Akkor szívesen közlöm. — **Messer Rezső.** A te keresztneved sem magyar, sem semmiféle más név, mert a »Dezső« módjára alkotott Rezsőnek semmi jogosultsága. »Dezső« ebből jön: »Desiderius.« Ha Rudolf: Rezső, akkor Adolf: Ezső, József: Jezső, s így tovább. Tartsd meg a te szépen hangzó Rudolf nevedet. A boldogult trónörökös is csak egy ügyetlen udvaroncának tanácsára iratkozott be valamely vendégkönyvbe Rezsőnek; később azonban, hogy figyelmeztették, visszatért a Rudolf névhez. Számrejtvényed megjelen. — **Mácsay Peri.** Szívesen fogadom a bemutatkozást. Elsától is várok néhány sor írást, mihelyt az iringálásban megütött keze nem fog már sajogni, Zsófiika pedig öt év multán fog nekem írni. — **Varga Stefike.** Kérdéseitek egy részéből az tűnik ki, hogy a »Kis Lap« szerkesztőségét közvetítő intézetnek tartjátok: mert azt kérditek, hol vehetnétek legnemesebb fajú kanári madarat? A második kérdésre megadja a választ az u. n. »Ismeretek tára«, amelyből megérthetitek, hogy a gúzerő fölfedezője Watt Jakab angol volt. Kérdéseitek nem »haszontalanok«, csakhogy nem a magok illető helyére vannak intézve. — **Engelthaler László.** A Halmi- és Tihanyi- árvák részére már nem gyűjtök. A »Jótekonyság« rovatából megértheted, hova fordítom most a begyült pénzt. A

jönne... legalább itt lássalak, halljalak, ti kedves kis szárnyasok, ha már nem mehetek ki a szabadba hozzátok, mint más boldog egészséges emberek. Csak csiripelj, jó kis madárka, úgy szeretlek hallgatni.

— Ha csak az kell, azzal szívesen szolgálok ilyen jó lakomáért, gondolá Sipike. Illik is, hogy megköszönjem.

Jó ideig lakomázott. Mikor végre megelégette, még egy nagyot csiripolt, aztán odább röppent. Nem röpült meszszire, mikor egyszerre éktelen zsvajt hallott. Hamarjában nem is tudta, mi lehet az, de amint oda pillantott, látta, hogy vagy tíz veréb roppantul czivakodik és marakodik, még pedig egy kis kövér bogár miatt. Egyik sem akarta a másiknak engedni a jó falatot. Pedig hát olyan kicsiny volt, hogy csak egyé lehetett.

— Ejnye, kedves atyámfiai, ugyan már hogy tudtok egy olyan kis falatért akkora háboruságot indítani! szólt Sipike.

— Micsoda! Hát hogy ne csinálnánk háboruságot! kiálták mind összevissza. Nem olyan bőven akad ám a jó falat.

— Dehogyan nem! Amott az ablakon annyi jó morzsa van, hogy mindnyájan jól laktok.

— Oh, értjük! Szeretnéd ha odább állnánk és neked hagynánk a jó falatot.

— Ej, de csunya gyanakvó népség vagytok. Nekem bizony nem kell a ti hitvány kis prédátok, mert én torkig laktam.

— No hát akkor nem is maradt ott egyárva morzsa sem. Csak bolonddá akarsz tenni.

Sipikét bántotta ez a gyanusítás, de mégsem hagyta annyiban.

— Ha nem hiszitek, mindjárt hozok nektek egy nagy darabot.

Ehröppent és néhány pillanat alatt visszatért csőrében egy nagy falattal.

— Ime, ezt hoztam mutatóba. Ezt nektek adom, de oly feltétellel, hogy azt a kövér bogárkát odaengeditek a legfiatalabbiknak. Akkor elvezetlek arra a jó helyre, a hol mindnyájatoknak jut bőven eleség.

A pörös atyafiai nem sokáig gondolkoztak, mert belátták, hogy itt a kis bogárpréda csak egyiküké lehet. Oda engedték tehát a legfiatalabb társuknak aztán mindnyájan követték Sipikét, ki csakugyan jó helyre vezette el őket. Lakmároztak kedvökre s mikor mindent fölesipkedtek vigan repültek odább. De előbb még megköszönték Sipikének, hogy békességet csinált köztök és jó lakomához juttatta mindnyájukat.

A jó kis Sipike is nagyon meg volt elégedve s mivel már későre járt az idő, ő is hazatért. Begyes és Csirip már otthon várták, még pedig nagyon rosz kedvvel.

— Bajos lesz megélnünk, nagyon bajos, szólt Begyes. Igen veszedelmes világ van odakint. Mindenfelé rettenetes szörnyetegek leskelődnek. Én nem félek, én ma is legyőztem egy rettenes mókust és egy óriási vadgalambot... tudom, megemlegetik. De ti nem tudátok megbirkózni velök. Azért legjobb lesz, ha itt maradunk.

— Jaj, itt nem maradhatunk, itt van az a borzasztó macska! szólt Csirip.

veszed
jó dol
nagyon

jén me

denütt,

miképe

kem a

venked

legyőzt

volna,

hozzá

tétlens

talta, h

volt üg

világ r

látjátol

világ.

Csirip

pike p

élnék.

koztok

5-dik s

utólag t

Mariska

Margit,

gyes és

Margit

laska, C

rovits C

Teutsch

Margit.

a neved

Erre Sipike csodálkozva mondá:
— Nem értem, mit találtok olyan veszedelmesnek. Nekem mindenfelé csak jó dolgom volt, a merre én jártam, nagyon kellemes a világ.

Ekkor egy vén holló fönt a fa tetején megszólalt:

— Egyformán szép a világ mindenütt, csak attól függ a boldogulás, ki miképen viselkedik benne. Meghozták nekem a hirt, mit miveltetek. Begyes hetvenkedett, de olyanokra akadt, a kik legyőzték, pedig semmi baja sem lett volna, ha megmarad szerénynek, mint hozzá illik. Csirip azt hitte, hogy lusta tétlenséggel is lehet boldogulni, de tapasztalta, hogy ezzel bajba jut. Csak Sipike volt ügyes, szives és neki mindenütt szép világ nyílt. Kövessétek a példáját s meglátjátok, nektek is szép és kellemes lesz a világ.

Begyes lemondott a hetvenkedésről, Csirip a lustaságról s követték a Sipike példáját. Azóta vigan és elégedetten élnek. Maguk is ezt vallják. Ha találkoztok velök, akár meg is kérdezhetitek.

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« XXXVI. kötet 4-dik és 5-dik számában közölt rejtvény megfejtését utólag beküldték: Polgár Bella és Lajos, Hütter Mariska, Messer Rezső, Mailáth Paula, Szilágyi Margit, Gál Lajos, Kuzma Lujza, Seidner Frigyes és Dezső, Vasvári Ernő, Oesterreicher Margit és Miczi, Scholtz Tivadar, Pfeiffer Gyuliska, Csergő Lenke, Ilon, Bandi és Gabi, Buzarovits Gusztika, Sessler Gyula, Manhold Jenő, Teutsch Elemér, Hámbek Rózsika, Posztóczky Margit.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Dáll. (v. Düll?) Ágnes. Oly kurtán irtad a nevedet, hogy kétségben vagyok: á-e vagy ú?

A rejtvényed nagyon is könnyű. — **Kohányi Rosa.** Bizonyára érdemelt öröm volt az, amelyben részesültél. — **Hertzka testvérek.** Mi okom volna a haragra, ha az én kis olvasóim közül bármelyik fordul hozzám levéllel? De ha már azt *hiszitek*, hogy megharagszom: miért irtok még is? »Árpád« nem rég, a »rák« csak a multkor szerepelt. Ujabbat. — **Kemény Ilonka.** Soraid, mint fölépülésed jelei, örömemre szolgáltak. — **R. A.** Hiszen a sajtó-hibák dolgában igaza van; de voltaképp nem ezekről volt szó, hanem arról, hogy ön csodálkozott rajta: a Cs. testvérek miképp fejthettek meg egy hiányos rejtvényt? — **Würtzler Ilona.** Hat éveske gyermektől jobb írást nem kívánhatok. Majd megerősödik a te kis kezed, s aztán biztosabban veted a betűt. — **Csizmanczay Elek, Blasberger Győző.** Leveleitek különösen találkoznak abban a pontban, hogy panaszkodva említitek: mindegyőtök korán kél fel a lecke-tanulás végett, de még egyőtök sem lelt aranyat. Hát a megtanult lecke nem ér aranyat? — **Büchler Béla.** Alkalom adtán a kis adoma meg fog jelenni. — **Fabián Miklós.** Már a bölcs mondá, hogy a szorgalom önmagában leli jutalmát. — **Takács Alice.** Ügyes szerkezet és verselés. Csak a 7. 4. 8-as sort nem értem: »Okoz ilyet halál — Más bogáron talál.« Tort a bogáron hogy találnék.« Általában kényszeredett sor. Váltsd ki ujjabbal s az egészet dolgozd át. Akkor szivesen közlöm. — **Messer Rezső.** A te keresztneved sem magyar, sem semmiféle más név, mert a »Dezső« módjára alkotott Rezsőnek semmi jogosultsága. »Dezső« ebből jön: »Desiderius.« Ha Rudolf: Rezső, akkor Adolf: Ezső, József: Jezső, s így tovább. Tartsd meg a te szépen hangzó Rudolf nevedet. A boldogult trónörökös is csak egy ügyetlen udvaroncának tanácsára iratkozott be valamely vendégkönyvbe Rezsőnek; később azonban, hogy figyelmeztették, visszatért a Rudolf névhez. Számrejtvényed megjelen. — **Mácsay Feri.** Szivesen fogadom a bemutatkozást. Elsától is várok néhány sor írást, mihelyt az iringálásban megütött keze nem fog már sajogni, Zsófiika pedig öt év multán fog nekem írni. — **Varga Stefike.** Kérdéseitek egy részéből az tűnik ki, hogy a »Kis Lap« szerkesztőségét közvetítő intézetnek tartjátok: mert azt kérditek, hol vehetnétek legnemesebb fajú kanári madarat? A második kérdésre megadja a választ az u. n. »Ismeretek tára«, amelyből megérthetitek, hogy a gőzerő fölfedezője Watt Jakab angol volt. Kérdéseitek nem »hazontalanok«, csakhogy nem a magok illető helyére vannak intézve. — **Engelthaler László.** A Halmi- és Tihanyi- árvák részére már nem gyűjtök. A »Jótekonyság« rovatából megértheted, hova fordítom most a begyült pénzt. A

latinból fordított mese beküldését nem kérem. — **Jelenik Adél.** A munkácskát besoroztam. Irásod kellemes. — **Szukóvszky Tihamér.** A te rejtvényed megjelenésének is az állja útját, hogy a »Tisza« névben egy — az »ősz« szóban pedig két betűnek veszed az sz-et. Módosítsad át. — **Seligmann Aranka.** A »szt. Antal tüze« németnépiesen »Feuerleck« s nem »Rothlauf.« — **Árkövy Rikhard.** Egy oly névből alkotott rejtvényben, mint a mely nevet te választottál, az *ol*-nak akkor sem szabadna előfordulnia, ha rövid *o* volna is benne. — **Molnár testvérek.** A »*Forgó bácsi színháza*« című könyv megjelent az Eggenberger (Hoffmann és Molnár) kiadásában Bpsten. — **Takách Zoltán.** »Majd én is küldök be rejtvényt és pedig jót.« Így irod nagy önérzettel. Lássuk hát, mit tudsz? — **Schwartz Áron.** Az első már megjelent, a másik nem való a »K. L.«-ba. — **Br. Vay Margit.** Soraidból meggyőződtem, hogy a multkori levél is a te kezdetől származik. Mondhatom, hogy sok éves tapasztalatomban nem került még elélem gyermeki irás, mely, mint a tied, annyi erélyt s biztosságot mutatna. Egész Bismarck-írás! — **Nelky Ella és Czeke Elsa.** A karikarejtvényt besoroztam. A leveletekbe zárt 4 db 5-kros levél- bárcza árát a jótékonyági rovatban mutatom ki. Erdek-lődések örömemre szolgál. Dorina, Ida, Irén és Szidi nénik szívből viszonozzák, ami kedveset róluk irtatok. — **F. R.» (A tél.)** Még csak amolyan szösszenet az. Mi »rémes« van például ezernyi gázlángnak csillogásában? Ellenkezőleg: ez vidám látvány. A munkácska vers-számába még nem jöhet. Meg kell arra érni s így idők multával jobbat várok. — **Stern Richard.** Ha hibás volna is levélké (mint ahogy nem az): helyesírási vagy nyelvtani vétségek helyreigazítására nem vállalkozhatnám. A kockarejtvény ellen csupán az a kifogásom, hogy megint »rák« van benne, mely az utóbbi időkben kelleténél sűrűbben fordult elő a különféle találós feladványokban. Ügyességedből hamarosan telik valami egyéb. — **Villányi Aranka.** Az elveszett példánynak számát közöld a kiadó-hivatallal, s az, ha van még fülös, szívesen segít bajodon. — **Reichl Sándor.** Az összetett más-salhangzókat két betűnek veszed: *gy*, *sz* pedig csak *egy* betűt jelent. A keresztes rejtvénynek is ez a hibája. A különben jól szerkesztett feladványok megérdemlik, hogy a kijelölt hiányain segíts. — **Mokry Feri.** Meg fog jelenni. A »K. L.« 18 éves, mint fél éves köteteinek 36-os száma mutatja. — **Alt Ilona.** Emlékkönyvem bizony nincs. De ha volna is, jókívánságodnak csak az adna becses, ha magad jegyeznéd bele. Hanem hát: honnan szerzed te azt a bús emlékvéset? Honnan tudod te, hogy »az élet iskolája csak szenvedés«? Inkább a magad kis

fejéből, szívéből merítsed, amit kívánsz: mint hogy olyan félfüllel elkapott mondást használj, melyet — szerencsédre — se nem értesz, se nem értesz. — **Fitze György.** A te megszelídült kanári madárkád csőre hosszabb, mint az a história, melyet róla elmondasz. De azért érdeklél olvastam. — „**Dr. Stern S. ügyvéd Budapest**“ című levélén kaptam egy megfajtást név-aláírás nélkül. Mivel nem gondolhatom, hogy az ügyvéd ur a »K. L.« rejtvényeinek kihüvelyezésével foglalkozik, sejtem, hogy az ő gyermeke a névtelen. Ha a kis szórakozott ezt a mulasztását helyre üti, szívesen veszem föl a megfajtók sorába. — **Schlichter testvérek.** A levélkében a »kis adománynak« nem leltem nyomát. — **Czinner Sándor, Lukács József.** Örömmel látlak zászlóm alatt. — **Tatából** hiányosan mentesített levelet vettem. Vissza kellett utasítanom. Mert ha egyszer kiváltanám, vége-hossza nem volna a birságos leveleknek. — **Vasvári Ernő.** Beválik. Csakhogy egy kis magyarzat kellett volna hozzá. Ezt kipótlom én. — **Biassini Domokos.** Az ilyes feladványoknak az ad némi súlyt, hogy balról jobbra s *felülről lefelé* olvasva egyazon eredményt adják. — **Szilágyi Margit.** A hosszú és rövidhangzók között különbséget köll tenned. *Akar* nem azt jelentheti hogy *akar*. A magyar nyelvben különösen kényes természetű a vocalis. *Örül s örül, véreb s veréb, álom s álom* stb; mily erős különbségek! A másik nagyon is könnyű. — **Oesterreicher Magda és Miczi.** Az előző nektek is szól. Ha *béka*: nem lehet *égér*; s ha *béka*: nem lehet *égér*. Igaz-é? — **Vörösmarty Ferencz.** Ha másutt még meg nem jelent sem könyvben sem lapban: szívesen helyt adok a két számfeladványnak. — **Spitzer György és Ferencz.** Jó, meg is jelen.

BÜNTETÉS.

Sz. J. rojtos szélű, kajlán írott levelét nem vehetem figyelembe.

Jótékonyág.

Az éhező és fázó iskolás gyermekek részére adakoztak: Nelky Ella és Czeke Elsa 20 kr., Zaléski Emma és Edith 1 frt. Szitányi Margit, Mariska, Elemér és Palika 2 frt.

Ez adományok a »Nemzet« című napilapban vannak kimutatva.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.